

Sygn. akt IX Ka 407/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aleksandra Nowicka

Sędziowie SO Andrzej Walenta

SO Marzena Polak (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 roku

sprawy **M. K.**

oskarżonego o z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 21 maja 2013 roku sygn. akt VIII K 269/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. obniża karę ograniczenia wolności, orzeczoną w punkcie I wyroku, do 3 (trzech) miesięcy;
2. obniża wymiar godzin, orzeczonego w punkcie II wyroku, do 20 (dwudziestu) w stosunku miesięcznym;
3. uchyla punkt IV wyroku w zakresie opłaty sądowej;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adwokat M. G. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) brutto, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej za obie instancje i obciąża oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IX Ka 407/13

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w dniu 15 grudnia 2012r. w T. przy ul. (...) dokonał umyślnego uszkodzenia mienia w postaci przedniej prawej opony od pojazdu marki (...)nr rej (...), poprzez jej przecięcie, czym spowodował straty w wysokości 260 złotych na szkodę M. W. – tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 21 maja 2013r. wydanym w sprawie VIII K 269/13 uznał M. K. za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, że szkoda wyniosła 445 złotych, a czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. dopuścił się występku z art. 288 § 1 w zw. z art. 288 § 2 kk i za to na podstawie art. 288 § 2 kk wymierzył mu karę 7 miesięcy ograniczenia wolności. Na podstawie art. 35 § 1kk zobowiązał oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Na podstawie art. 36 § 2 kk i art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego R. W. poprzez zapłatę kwoty 445 złotych w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia. Nadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami w kwocie 90 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony. Zarzucając temu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych oraz nieobiektywną ocenę zgromadzonych dowodów wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w kwestii winy oskarżonego jest bezzasadna, natomiast należało ją uwzględnić w kwestii niewspółmierności orzeczonej kary.

Na samym wstępie stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy w sposób wszechstronny i wnikliwy, dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozostawała ona wobec powyższego pod pełną ochroną dyspozycji art. 7 kpk, spotykając się w związku z tym z całkowitą akceptacją Sądu Okręgowego.

Odnotowania wymaga również fakt, iż pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku sporządzone zostało zgodnie ze wszystkimi wymogami, jakie stawia mu art. 424 kpk, pozwalając tym samym Sądowi II instancji na pełną i właściwą ocenę motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy przy wydaniu orzeczenia. W szczególności w uzasadnieniu tym w sposób niebudzący wątpliwości przedstawione zostały poczynione ustalenia faktyczne, jak i ocena zebranych dowodów.

Rozpoznając niniejszą sprawę, w żadnym przypadku Sąd Okręgowy nie dopatrywał się także uchybienia przepisom postępowania karnego. Sąd I instancji w toku procesu zgromadził wszelki materiał niezbędny do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Brak też przesłanek do formułowania twierdzeń, iż niedające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnięte miałyby być wbrew regule wyrażonej w art. 5 § 2 kpk, a sprowadzające się do zasady *in dubio pro reo*.

W związku z tym, iż Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie ustalonego stanu faktycznego, oceny materiału dowodowego, jak i w przedmiocie winy oskarżonego, nie ma więc potrzeby, aby w tym miejscu szerzej przytaczać argumentację zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, a za wystarczające uznać należy odwołanie się do niej.

Prawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz właściwa, zgodna z wymogami art. 7 kpk, ocena wszystkich dowodów, doprowadziły Sąd Rejonowy do w pełni trafnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Sąd II instancji w całej rozciągłości aprobuje te ustalenia, które to znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, traktując je jako własne. Sprawstwo przedmiotowego czynu przez oskarżonego wykazane zostało ponad wszelką wątpliwość.

Okoliczności zdarzenia, rozpatrywane kompleksowo, w ocenie Sądu Odwoławczego, bezspornie wskazują na winę oskarżonego, w przeciwieństwie do stanowiska zaprezentowanego w apelacji.

Natomiast faktycznie, orzeczona kara – w ocenie Sądu Okręgowego – razi surowością. Okoliczności zdarzenia, fakt niekaralności oskarżonego, a także nieznaczna wartość zniszczonego mienia wskazują, iż kara 3 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonania 20 godz. pracy w stosunku miesięcznym będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, spełni swoją rolę wychowawczą, prewencyjną i represyjną w stosunku do oskarżonego. Z tego względu, Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku – tak jak w sentencji wyroku odwoławczego.

Konsekwencją tej zmiany jest również korekta w zakresie kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem I instancji – zgodnie z obowiązującymi przepisami.